

Datum van inontvangstneming : 22/12/2015

Zaak C-574/15**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

9 november 2015

Verwijzende rechter:

Tribunale di Varese (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 oktober 2015

Strafzaak tegen:

Mauro Scialdone

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Strafzaak tegen Mauro Scialdone, enig bestuurder van Siderlaghi S.r.l., aan wie wordt verweten dat hij de belasting over de toegevoegde waarde ten belope van 175 272 EUR, verschuldigd door die vennootschap op basis van de jaarlijkse aangifte, niet binnen de wettelijke termijn heeft voldaan.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Uitlegging van artikel 4, lid 3, VEU, artikel 325 VWEU en richtlijn 2006/112/EG, in hun onderlinge samenhang gelezen, die erin voorzien dat lidstaten doeltreffende, afschrikkende en evenredige straffen moeten instellen ter bescherming van de financiële belangen van de EU, betreffende een nationale regeling die voor de strafbaarheid van het verzuim van de voldoening van de btw (belasting van belang voor de Unie) in een financiële drempel voorziet die veel hoger is dan die waarin is voorzien voor de strafbaarheid van het verzuim van de voldoening van de inkomstenbelasting (belasting van nationaal belang), en die de strafbaarheid uitsluit van de bestuurder of vertegenwoordiger van de vennootschap die de btw is verschuldigd, als die rechtspersoon, ook al is het te laat, de belastingschuld heeft voldaan en er in de strafzaak ingeleid tegen de bestuurder of vertegenwoordiger nog geen verklaring is dat de behandeling van de zaak is geopend.

Uitlegging van het begrip fraude in artikel 1 van de PIF-Overeenkomst, en verenigbaarheid met artikel 2 van die Overeenkomst en met artikel 325 VWEU van een nationale regeling die een straf instelt op de verzuimde, de gedeeltelijke, of de late voldoening van de btw voor een bedrag dat tot vijf maal hoger is dan de minimumdrempel bij fraude.

Prejudiciële vragen

1) „Moet het Unierecht, en meer bepaald artikel 4, lid 3, VEU, artikel 325 VWEU en richtlijn 2006/112/EG, in hun onderlinge samenhang gelezen, die in de verplichting tot coördinatie tussen de lidstaten voorzien inzake het strafbeleid, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling die erin voorziet dat de strafbaarheid van de verzuimde voldoening van de btw het overschrijden van een bepaald bedrag veronderstelt dat hoger is dan het bedrag inzake de verzuimde voldoening van de inkomstenbelasting?

2) Moet het Unierecht, en meer bepaald artikel 4, lid 3, VEU, artikel 325 VWEU en richtlijn 2006/112/EG, in hun onderlinge samenhang gelezen, die erin voorzien dat de lidstaten doeltreffende, afschrikkende en evenredige straffen moeten instellen ter bescherming van de financiële belangen van de EU, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling die strafbaarheid uitsluit van de beklaagde (ongeacht hij bestuurder is, wettelijk vertegenwoordiger, gemachtigde voor het uitoefenen van functies die met belastingen te maken hebben of medeplichtige aan het strafbaar feit), wanneer de betrokken rechtspersoon de belasting en de administratieve geldboetes verschuldigd krachtens de btw heeft voldaan, hoewel de belastingcontrole al heeft plaatsgevonden en de strafrechtelijke procedure al is ingeleid, de zaak al aan de rechter is voorgelegd, en onderzocht is met hoor en wederhoor ter terechtzitting, en dit zolang er geen verklaring is dat de behandeling van de zaak is geopend, in het kader van een systeem dat niet voorziet in enige andere straf, zelfs niet van bestuurlijke aard, voor de voornoemde bestuurder, wettelijk vertegenwoordiger of hun gemachtigde en medeplichtige aan de strafbare feiten?

3) Moet het begrip fraude in artikel 1 van de PIF-Overeenkomst aldus worden uitgelegd dat het ook de gevallen van verzuimde, gedeeltelijke, te late voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde omvat, en legt artikel 2 van de voornoemde overeenkomst aldus aan de lidstaten op om verzuimde, gedeeltelijke, te late voldoening van de btw voor bedragen boven 50 000 EUR te bestraffen met gevangenisstraffen?

Indien de vraag ontkennend wordt beantwoord, rijst de vraag of artikel 325 VWEU, bepalende dat de lidstaten sancties moeten opleggen, met inbegrip van strafsancities, die afschrikkend, evenredig en doeltreffend zijn, aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale regeling die de strafrechtelijke en bestuurlijke aansprakelijkheid van de bestuurders en de wettelijke

vertegenwoordigers van de rechtspersonen, of hun gemachtigden voor die functie en de medeplichtigen aan de strafbare feiten, uitsluit voor verzuimde, gedeeltelijke, te late voldoening van de btw betreffende bedragen ten belope van drie- of vijfmaal de minimumdrempels ingesteld voor het geval van fraude, gelijk aan 50 000 EUR.”

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 De functionarissen van de Agenzia delle Entrate (belastingdienst) hebben bij Siderlaghi S.r.l. een controle uitgevoerd waaruit bleek dat de vennootschap de op basis van de aangifte voor het jaar 2012 verschuldigde btw, ten belope van een totaal bedrag van 175 272 EUR, niet had voldaan binnen de gestelde termijn, namelijk uiterlijk op 27 december 2013.
- 2 Na bezwaar te hebben gemaakt, heeft de vennootschap Siderlaghi S.r.l. voor de betaling in schijven gekozen van de belasting binnen een termijn van dertig dagen te rekenen vanaf de betreffende mededeling van de Agenzia delle Entrate (belastingdienst), welke betaling heeft geleid tot een vermindering met twee derde van de voorziene bestuurlijke geldboetes.
- 3 Nadat uit onderzoek was gebleken dat Mauro Scialdone de enige bestuurder van de vennootschap Siderlaghi S.r.l. was en dat hij, als wettelijke vertegenwoordiger van de entiteit, de btw niet had voldaan binnen de voornoemde termijn, heeft het openbaar ministerie Mauro Scialdone het strafbaar feit van de verzuimde betaling van de btw voorzien in artikel 10 ter van wetgevend besluit 74/2000 (wet betreffende het fiscaal strafrecht) ten laste gelegd en op 29 mei 2015 een strafbeschikking gevorderd tot betaling van een geldboete van 22 500 EUR.
- 4 Op 7 oktober 2015 is wetgevend besluit nr. 158 van 24 september 2015 (hierna: „wetgevend besluit nr. 158/2015”), houdende wijziging van de artikelen 10 bis en 10 ter van wetgevend besluit nr. 74/2000 en houdende invoering van een nieuwe strafuitsluitingsgrond neergelegd in het nieuwe artikel 13 van wetgevend besluit nr. 74/2000, gepubliceerd in de Gazzetta ufficiale van de Italiaanse Republiek.
- 5 Gepreciseerd dient te worden dat het openbaar ministerie voor een speciale procedure heeft gekozen, die voorziet in het geven van een strafbeschikking, die wordt ingeleid met een handeling van een partij en die de hoor en wederhoor verschuift naar een fase die volgt op de aanduiding van de rechter. Op verzoek van het openbaar ministerie kan de rechter aldus 3 verschillende uitspraken doen: 1) een strafbeschikking geven voor zover hij het eens is met de vordering en hij oordeelt dat de door het openbaar ministerie voorgestelde straf gepast is; 2) het verzoek verwerpen omdat hij oordeelt dat de elementen waarop de vordering is gebaseerd ontoereikend zijn, en het openbaar ministerie toestaan om een andere vorm van strafvordering in te stellen; 3) een vonnis van onmiddellijke vrijspraak wijzen voor zover hij oordeelt dat het strafbaar feit niet is gepleegd, dat de beklaagde het feit niet heeft gepleegd, of dat het feit niet strafbaar is, of om andere

specifiek voorziene redenen. Nadat de strafbeschikking is gegeven, kunnen de beklaagde en zijn advocaat ervoor kiezen om zich te verzetten tegen de rechterlijke uitspraak en vragen dat de zaak met hoor en wederhoor wordt behandeld of volgens een andere gekozen bijzondere procedure. Als zij beslissen om zich niet te verzetten, krijgt het besluit kracht van gewijsde en wordt het ten uitvoer gelegd.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- 6 Artikel 10 bis van wetgevend besluit nr. 74/2000, bevatte de lijst van strafbare feiten op het gebied van indirecte belastingen en btw, en bepaalde ten tijde van de feiten en tot en met 21 oktober 2015: „Eenieder die voor een bedrag van meer dan 50 000 EUR per belastingtijdvak verzuimt, bij het verstrijken van de termijn voor indiening van de jaarlijkse belastingaangifte, als inhoudingsplichtige de inhoudingen af te dragen die zijn verschuldigd op grond van de aan de belastingplichtigen verstrekte verklaring, wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar.”
- 7 Artikel 10 ter, met als opschrift „Verzuimde voldoening van de btw”, bepaalde op het moment dat het feit is gepleegd en tot en met 21 oktober 2015: „De bepaling van artikel 10 bis is, binnen de daarin gestelde grenzen, ook van toepassing op eenieder die de belasting over de toegevoegde waarde, zoals verschuldigd op basis van de jaaraangifte, niet voldoet binnen de termijn voor de voldoening van het voorschot voor het daaropvolgende belastingtijdvak.” De voornoemde regeling is gedurende lange tijd ongewijzigd gebleven en was het voorwerp van een recente wijziging van de wetgeving ingevolge de bekrachtiging van wetgevend besluit nr. 158/2015, bekendgemaakt in de Gazzetta Ufficiale van 7 oktober 2015. Artikel 10 bis van wetgevend besluit nr. 74/2000 luidt, ingevolge de wijzigingen ingevoerd bij artikel 7 van wetgevend besluit nr. 158/2015, als volgt: „Verzuim van afdragen van verschuldigde of gecertificeerde inhoudingen. Eenieder die voor een bedrag van meer dan 50 000 EUR per belastingtijdvak verzuimt, bij het verstrijken van de termijn voor indiening van de jaarlijkse belastingaangifte, als inhoudingsplichtige de inhoudingen af te dragen die zijn verschuldigd op grond van diezelfde aangifte of de aan de belastingplichtigen verstrekte verklaring, wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar.”
- 8 Artikel 10 ter van wetgevend besluit nr. 74/2000 is eveneens gewijzigd en luidt ingevolge artikel 8 van wetgevend besluit nr. 158/2015, vanaf 22 oktober 2015 als volgt: „Verzuim van voldoening van de btw. Eenieder die voor een bedrag van meer dan 250 000 EUR per belastingtijdvak verzuimt, bij het verstrijken van de termijn voor de voldoening van het voorschot voor het daaropvolgende belastingtijdvak, de belasting over de toegevoegde waarde te voldoen, zoals verschuldigd op basis van de jaaraangifte, wordt bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar.”

- 9 De verwijzende rechter stelt bovendien vast dat artikel 11 van wetgevend besluit nr. 158/2015 een nieuwe strafuitsluitingsgrond heeft ingevoerd in geval van volledige voldoening van de verschuldigde belasting en van de geldboetes, ook indien zij zijn verminderd als gevolg van een procedure van minnelijke schikking, die moet plaatsvinden vóór de verklaring dat de behandeling is geopend. Artikel 13 van wetgevend besluit nr. 74/2000 luidt ingevolge wetgevend besluit nr. 158/2015 immers als volgt: „Artikel 13. Strafuitsluitingsgrond. Voldoening van de schuld. De strafbare feiten van artikel 10 bis, 10 ter en 10 quater, lid 1, worden niet bestraft als de belastingschuld, inclusief de bestuurlijke boetes en rente, is uitgedoofd door volledige voldoening van de verschuldigde bedragen, vóór de verklaring dat de behandeling in eerste aanleg is geopend (...)”
- 10 De vorige versie van het voornoemde artikel, dat van toepassing was ten tijde van de feiten, beperkte zich ertoe te voorzien in een strafvermindering door rekening te houden met een verzachtende omstandigheid, met een herleiding van de straf tot één derde en uitsluiting van accessoire straffen, en dit enkel bij te late voldoening van de aan de schatkist verschuldigde belastingbedragen.

Aangevoerde bepalingen van het Unierecht

Artikel 4, lid 3, VEU en artikel 325 VWEU.

Verordening (EG, Euratom) nr. 2988/95 van de Raad van 18 december 1995 betreffende de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschappen.

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde.

Akte van de Raad van 26 juli 1995 tot vaststelling van de Overeenkomst aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (PIF-Overeenkomst; PB 1995, C 316). De artikelen 1 en 2 van de PIF-Overeenkomst.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

Relevantie van de prejudiciële vragen

De verwijzende rechter benadrukt allereerst de relevantie van de aan het Hof voorgelegde vragen voor de beslissing in de nationale strafzaak, voor zover de antwoorden hierop kunnen leiden tot een veroordeling van of de vrijspraak voor de beklaagde. Vervolgens preciseert hij wat volgt.

De wijziging die bij wetgevend besluit nr. 158/2015 aan de bepalingen ter bestraffing van het verzuim van voldoening van de btw is ingevoerd, heeft de minimumdrempel voor de strafbaarheid verhoogd van het oorspronkelijke bedrag

van 50 000 EUR tot het aanzienlijke bedrag van 250 000 EUR, terwijl de minimumdrempel voor de strafbaarheid van het verzuim van voldoening van directe belastingen 150 000 EUR bedraagt.

Het wetgevend besluit heeft ook een strafuitsluitingsgrond ingevoerd die de natuurlijke persoon die verantwoordelijk is voor het strafbaar belastingfeit bevrijdt van een straf wanneer de belastingplichtige, vóór de opening van de behandeling, voorziet in de voldoening van de verschuldigde belasting en de eraan verbonden geldboetes.

Aangezien in de onderhavige zaak de beklaagde is beschuldigd van het verzuim de btw, zoals aangegeven door de vennootschap waarvan hij bestuurder is, te voldoen voor een bedrag van 175 272 EUR, hebben de wijzigingen die voornoemd wetgevend besluit heeft ingevoerd als onmiddellijk gevolg dat zijn handeling niet langer strafbaar is, aangezien de belasting over de toegevoegde waarde die niet is voldaan, een bedrag betreft dat lager is dan de nieuwe minimumdrempel van 250 000 EUR. Aangezien het gaat om een regel die voordeliger is voor de schuldige, is immers de meest recente regel, die bepaalt dat de handeling van de beschuldigde strafrechtelijk irrelevant is, van toepassing.

Indien de nieuwe regel onverenigbaar met artikel 4 VEU en artikel 325 VWEU zou worden verklaard, voor zover hij de nationale schatkist een lagere bescherming toekent, in geval van verzuim van voldoening van de btw, in vergelijking met de bescherming voorzien in geval van verzuim van betaling van de directe belastingen, zou hij buiten toepassing moeten blijven en zou de handeling van de beklaagde strafbaar blijven. Aldus zou de beklaagde niet mogen worden vrijgesproken.

De beklaagde zou niettemin voordeel kunnen halen uit de nieuwe strafuitsluitingsgrond. Aangezien hun overeenkomst tot voldoening van de schuld in schijven de voldoening vóór de opening van de behandeling waarschijnlijk maakt, zou de verwijzende rechter het verzoek tot het geven van een strafbeschikking immers moeten afwijzen, aangezien een dergelijke procedure geen aanvullende bewijsstukken toestaat, en de zaak naar het openbaar ministerie verwijzen. Indien deze strafuitsluitingsgrond onverenigbaar met het Unierecht wordt geacht, dat de lidstaten verplicht om te voorzien in de bescherming van de financiële belangen van de Unie, met afschrikkende en doeltreffende (ook strafrechtelijke) sancties, kan de verwijzende rechter zich wél over de grond van de zaak uitspreken.

De verdere vragen zijn van beslissend belang om de ernst van de door de beklaagde gestelde handeling te beoordelen en op gepaste wijze de straf te kunnen bepalen in de omstandigheden van de onderhavige zaak.

Het Unierecht zou immers aldus kunnen worden uitgelegd dat de lidstaten juridisch verplicht zijn om het verzuim van voldoening van de btw te bestraffen,

voor verzuim van voldoening van bedragen van minstens 50 000 EUR, met gevangenisstraffen. In een dergelijk geval zou een schending zoals in de onderhavige zaak, die erop neerkomt dat de schatkist een bedrag misloopt dat drie keer hoger is dan de voornoemde minimumdrempel, als bijzonder ernstig moeten worden beschouwd, met gevolgen voor de vaststelling van de strafmaat. De rechter zou aldus het verzoek tot strafrechtelijke beschikking kunnen afwijzen wegens de ontoereikendheid van de straf die het openbaar ministerie voorstelt, die in geval van toewijzing wel zou moeten worden toegepast.

Motivering van de afzonderlijke prejudiciële vragen

Eerste vraag

De verwijzende rechter vermeldt om te beginnen de relevantie van het algemene Unierechtelijke beginsel, afgeleid van het beginsel van loyale samenwerking (artikel 4, lid 3, VEU), dat voor de lidstaten de plicht inhoudt om straffen te voorzien, voor schending van het Unierecht door particulieren, die doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn, en om erop toe te zien dat overtredingen van het Unierecht minstens onder gelijke materiële en formele voorwaarden worden bestraft als vergelijkbare en even ernstige overtredingen van het nationale recht (beginsel van gelijkstelling of van gelijkwaardigheid, artikel 325, lid 2, VWEU). Volgens vaste rechtspraak van het Hof is dit beginsel in het bijzonder van toepassing bij schendingen betreffende de verzuimde voldoening van de btw, zoals het geval is in de onderhavige zaak. De gevallen die worden onderzocht zijn die vermeld in de artikelen 10 bis en 10 ter van wetgevend decreet nr. 74/2000, die als doel hebben de gevaren te beperken die voortvloeien uit een belastingstructuur die betalingen verlangt van particulieren die niet als laatste kunnen worden aangesproken om de betreffende belasting te voldoen. Artikel 10 bis betreft de directe belastingen die worden geïnd bij de inhoudingsplichtige (bijvoorbeeld de werkgever) en worden teruggestort aan de staat, terwijl artikel 10 ter de btw betreft, die voor rekening van de staat wordt geïnd door de producent van goederen en diensten, met een vergelijkbare functie als die van de inhoudingsplichtige, en die uiteindelijk ten laste van de consument blijft. Volgens de verwijzende rechter gaat het om twee vergelijkbare instellingen vanuit het oogpunt van het instrument dat door de overheid wordt gebruikt om de inning van de belasting te waarborgen, waardoor de aard van de belasting, direct of indirect, een verschil in behandeling op het gebied van de straf niet kan rechtvaardigen.

De verwijzende rechter stelt dat beide gevallen enkel verschillen op het gebied van de methode ter vaststelling van de belastbare grondslag, terwijl in beide gevallen het instrument dat door de overheid wordt gebruikt om de inning van de belasting te verzekeren, hetzelfde is. De noodzaak om te waarborgen dat vakmensen en ondernemers het ontvangen geld niet aanwenden voor andere dan de voorgeschreven doeleinden, en aldus het ontvangen geld gebruiken als ware het hun eigendom en niet eigendom van de gemeenschap, ligt aan de basis van dit

mechanisme. In beide gevallen is het juridisch beschermde goed het belang van de schatkist inzake tijdige inning van de belastingen en een volledige fiscale opbrengst.

Met zijn eerste vraag wenst de verwijzende rechter aldus in wezen de verenigbaarheid na te gaan met het Unierecht, en meer bepaald de voornoemde gelijkstellingsplicht, van de nieuwe nationale regeling die de voornoemde strafbare feiten op verschillende wijze bestraft.

Tweede vraag

De verwijzende rechter herinnert eraan dat ook de straffen die van toepassing zijn inzake belasting over de toegevoegde waarde doeltreffend, evenredig en afschrikkend moeten zijn, zoals ook blijkt uit de recente rechtspraak van het Hof specifiek inzake btw.

Met betrekking tot de bestuurders en de wettelijke vertegenwoordigers van de kapitaalvennootschappen die medeplichtig zijn aan de strafbare feiten, voorziet de Italiaanse regeling enkel in bepalingen van fiscaal strafrecht ter bescherming van de rechtsgoederen die inherent zijn aan de invordering van de directe belastingen en de btw. De bestuurlijke straffen waarin de wet voorziet bij schending van de belastingregels, met betrekking tot de belastingtoestand van een vennootschap, zijn immers uitsluitend gericht tegen de vennootschap zelf, zonder enige verbintenis tot belastingsolidariteit voor de natuurlijke personen die hen vertegenwoordigen en in hun naam en voor hun rekening optreden.

Er is nochtans een duidelijk risico dat zonder specifieke repressieve bepaling, de persoon die feitelijk de beslissing heeft genomen om het fiscaal strafbare feit te plegen op geen enkele manier wordt bestraft, terwijl de aandeelhouders van de vennootschap rustig kunnen genieten van het economisch voordeel van zijn keuze, en enkel aansprakelijk zijn voor de opgebouwde schuld ten aanzien van de schatkist binnen de perken van de beperkte aansprakelijkheid die geldt voor rechtspersonen.

De nationale wetgever heeft daarom naast de bestuurlijke straffen een parallel strafrechtelijk systeem ingesteld dat van toepassing is op natuurlijke personen, om op die manier te proberen de schending van de belastingregels minder aantrekkelijk te maken voor gemachtigden van vennootschappen en voor hun wettelijke vertegenwoordigers.

Aangezien de gekozen methode om de btw te innen een aangroei van middelen in hoofde van de producenten van goederen en diensten met zich meebrengt, zullen zij zich immers concreet in de situatie bevinden dat zij over aanzienlijke liquiditeiten beschikken, die enkel nadien en binnen vastgestelde termijnen, aan de schatkist moeten worden gestort. Het gebeurt dan ook dat zij de verzamelde liquiditeiten voor andere doeleinden gebruiken, en het vervullen van de belastingplicht naar economisch betere tijden verschuiven. De bestuurder van een

vennootschap kan er zelfs toe worden gebracht dat hij een dergelijke oplossing verkiest, voor zover het economisch voordeliger kan zijn de aldus verzamelde middelen te gebruiken voor de financiering van de eigen economische activiteit eerder dan de kredietmarkt aan te spreken.

Het strafbaar feit van de verzuimde voldoening van de btw is dus voornamelijk uitgewerkt om de betaling van de belasting door de producenten van goederen en diensten binnen een nuttige termijn te waarborgen en aldus de belangen van de schatkist bij een juiste en tijdige inning van de belasting te beschermen, die anders afhankelijk zou zijn van wat uit economisch oogpunt het voordeligst is.

Die doelstelling lijkt ter discussie te staan ingevolge de nieuwe strafuitsluitingsgrond die de bestuurder van de rechtspersoon eenvoudig de vrijstelling van de straf waarborgt, op voorwaarde dat de belastingplichtige vennootschap erin slaagt om de verschuldigde belastingen en bestuurlijke geldboetes aan de schatkist te betalen voordat de strafzaak is ingeleid. Het is niet eens vereist dat de wettelijke vertegenwoordiger van de rechtspersoon binnen een gepaste termijn of zelfs maar voor de fiscale controle tot inkeer zou komen. Hij komt in aanmerking voor de strafuitsluitingsgrond dankzij om het even welke later uitgevoerde betaling en zolang de strafzaak niet is geopend. Voor de bestuurder van de rechtspersoon is het daarom van geen belang of de belasting op tijd is voldaan en is de naleving van de termijnen van de regelgeving ter bescherming van de invordering van de belasting irrelevant. De te late betaling kan uiteindelijk worden omschreven als een loutere balanskost die kan worden afgewenteld op het patrimonium van de rechtspersoon.

Met de tweede vraag wenst de verwijzende rechter dan ook te vernemen, specifiek met betrekking tot de strafuitsluitingsgrond, of een dergelijk systeem van straffen, dat via het bestuursrecht enkel in straffen voorziet voor de rechtspersoon, en slechts in uitzonderlijke gevallen, via het strafrecht, voor de feitelijke pleger van de schending, voldoet aan de beginselen van doeltreffendheid, evenredigheid en afschrikking, als bedoeld in het Unierecht.

Derde vraag

Artikel 1 van de PIF-Overeenkomst omschrijft het begrip fraude waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad, en dit omvat „elke opzettelijke handeling of elk opzettelijk nalaten waarbij (...) valse, onjuiste of onvolledige verklaringen of documenten worden gebruikt of overgelegd, met als gevolg dat de middelen van de algemene begroting [van de Unie] of van de [door of voor de Unie] beheerde begrotingen wederrechtelijk worden verminderd”, en dus, zoals bevestigd door de rechtspraak van het Hof, met inbegrip van de inkomsten die afkomstig zijn uit de toepassing van een uniform percentage op de btw-grondslag die op uniforme wijze is vastgesteld volgens voorschriften van de Unie. Artikel 2 van de Overeenkomst bepaalt verder dat elke lidstaat doeltreffende, evenredige en afschrikkende strafrechtelijke sancties moet stellen die bij ernstige fraude in

vrijheidsstraffen voorzien, en preciseert dat als ernstige fraude wordt aangemerkt iedere fraude waarmee een door elke lidstaat te bepalen minimumbedrag is gemoeid. Dit minimumbedrag mag niet hoger zijn dan 50 000 EUR.

De verwijzende rechter heeft dan ook twijfels bij de verenigbaarheid van het begrip fraude in de zin van de PIF-Overeenkomst, waartoe hij de verzuimde voldoening rekent, met de nieuwe drempel voor de strafbaarheid zoals ingesteld bij wetgevend decreet nr. 158/2015 (250 000 EUR), terwijl de vorige regelgeving elk verzuim van voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde voor een bedrag van meer dan 50 000 EUR per belastingtijdvak, bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar.

De verwijzende rechter oordeelt bovendien dat, ook al wil men het verzuim van voldoening van de belasting uitsluiten van het begrip fraude uit artikel 1 van de PIF-Overeenkomst, artikel 2 van voornoemde Overeenkomst kan worden beschouwd als een referentiepunt om artikel 325 VWEU te preciseren. In die zin is het onttrekken aan het gemeenschapspatrimonium van bedragen van minstens 50 000 EUR een ernstige schending die een bijzonder zware bestraffing vereist, zelfs met inbegrip van gevangenisstraf.

In het onderhavige geval, waarin de oorspronkelijke drempel voor de strafbaarheid op 50 000 EUR was vastgesteld, met vijf is vermenigvuldigd, en waarin de bestuurders van de kapitaalvennootschappen niet worden bestraft betreffende het verzuim van voldoening voor lagere bedragen of voor de te late voldoening van de belasting, wijst de verwijzende rechter op een onverenigbaarheid van de nationale regeling met het Unierecht, en op het ontbreken van een afdoende (doeltreffende en afschrikkende) bescherming van belastinginkomsten en de tijdige inning ervan, in strijd met richtlijn 2006/112/EG, en verzoekt hij het Hof om een prejudiciële beslissing over de derde vraag.